

Antwoorden op de schriftelijke vragen van de leden Smits en Van Dijken van de Tweede Kamer der Staten-Generaal aan de Staatssecretaris van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen (ingezonden 7 augustus 2003, kenmerk: 2020315760)

1. Kunt u zich onze eerdere vragen d.d. 9 mei 2003 met betrekking tot "ondertiteling voor doven en slechthorende kinderen van Nederlandstalige programma's" en uw antwoord daar op van 30 juni 2003 herinneren?

Ja.

2. Bent u bekend met het artikel "Steeds meer televisieprogramma's ondertiteld" waarin wordt berekend dat de kosten voor ondertiteling zo'n 0,25% van de totale programmakosten bedragen?

Ik heb kennisgenomen van het artikel uit "Horen" waarnaar u verwijst. Uit navraag blijkt dat een minuut ondertiteling voor doven en slechthorenden gemiddeld €10,- kost, maar dat er daarbij aanzienlijke verschillen in deze kosten zijn tussen programma's. Spreken in 'gemiddelde kosten' geeft daarom slechts een beperkt beeld. De 'goedkopere' programmacategorieën zijn nu nog relatief in de meerderheid. Naarmate er meer programma's worden ondertiteld, zal het aandeel 'duurdere' programma's stijgen.

3. Deelt u de mening dat een dergelijk laag percentage geen belemmering zou mogen zijn om zo snel mogelijk tot uitbreiding van het aantal ondertitelde Nederlandstalige programma's te komen?

Het streven is volledige ondertiteling van de programma's van de Publiek Omroep in 2010. Het is zo dat de kosten voor ondertiteling ten laste komen van het budget van de Publieke Omroep. Ondertiteling moet beschouwd worden als een regulier onderdeel van de programmaproductie. Het tempo wordt echter ook bepaald door het aanbod en de opleiding van personeel en de mate waarin de omroepen en programmamakers zelf mee willen werken aan ondertiteling.

4. Zo ja, waarom bent u dan vooralsnog niet bereid om met hulp van de Mediawet ondertitelingspercentages aan de publieke en commerciële omroepen voor te schrijven?

De huidige weg om de publieke en commerciële omroep te stimuleren meer te ondertitelen, is overleg. Ik vind het vanzelfsprekend dat eerst getracht wordt in goed overleg tot afspraken te komen, alvorens over te gaan tot wettelijke eisen. Overleg moet echter wel voldoende resultaat op (blijven) leveren. Zo niet, dan kan het wettelijk instrument gebruikt worden.